INKIJKVERSIE SCRIPT

De Titanic mag niet ondergaan

(Die Titanic darf nicht untergehen)

Blijspel in drie bedrijven

door

HELMUT SCHMIDT

vertaling

Huib Drukker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE TITANIC MAG NIET ONDERGAAN – DIE TITANIC DARF NICHT UNTERGEHEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HELMUD SCHMIDT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Laura Haagmans - kortweg oma
Harmen - haar zoon, die zichzelf in de positie van de kat in het nauw gebracht heeft en nu rare sprongen maakt
Cato - zijn echtgenote, hem noodgedwongen terzijde staand
Dave - hun zoon en oma's lieveling
Angela - toekomstige vrouw van Dave, maar als lid van de lichte cavalerie komt ze ook goed uit de verf
Tina - vriendin van Angela en Dave en in het horizontale beroep net zo min een slecht figuur slaand
Winfred Zoetelaar - barkeeper, en daar hij de baas is van Angela en Tina, moge duidelijk zijn in wat voor soort bar
Elias Bessems - schuchtere bezoeker van die bar en er meteen zijn onschuld verliezend
Pastoor - al mediterend in een precaire situatie gerakend
Alida Naaktgeboren - leidster van de vrouwenbeweging en zich geroepen voelend alle soorten van zedelijk verval rigoureus te bestrijden

DECOR:

Alledrie de bedrijven spelen in de buitenlucht, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. De korte kant rechts wordt geheel of gedeeltelijk in beslag genomen door het voorfront van de woning der familie Haagmans. Ze heeft enkele ramen en een deur, waarvan alleen laatstgenoemde hoeft te functioneren. Een flink deel van de brede achterwand wordt gevormd door het voorfront van een bruin cafeetje. Dit heeft ook een deur, die moet functioneren, alsmede een soort etalageraam. In het eerste bedrijf ziet dit voorfront er ietwat mistroostig uit. Het naambord "de Titanic" is deels afgebladderd, het raam is donker etc. In het tweede bedrijf ziet het een en ander er frisser uit, zoals ook bij het begin van dat bedrijf in de tekst aangegeven. De hoofdop- en -afgang is achter rechts en mag gerust open en royaal zijn. Vóór de woning rechts kan een bank staan, een tuinmeubelset etc. Hoe de rest van de open ruimte wordt ingevuld is deels afhankelijk van de mogelijkheden ter plekke en, aangepast daaraan, aan de fantasie van de decorbouwer.

P.S. Het stuk kan ook eventueel gebracht worden als openluchtspel.

EERSTE BEDRIJF

Cato: *(komt uit het café, haar stofdoek uitkloppend, men ziet een grote wolk stof)* Tjonge, je vraagt je af waar het vandaan komt.

Harmen: *(op uit de woning, nerveus, met een krant in de hand)* Cato, hoe zit dat nou? *(kijkt op zijn horloge)* Half vier is het al. En zei je niet, dat hij er om drie zou zijn?

Cato: Aan de telefoon heeft hij alleen gezegd, dat hij zou "proberen" zo rond drieën hier te zijn.

Harmen: *(ziet het nu pas)* Zeg, en waar ben jij daar eigenlijk mee bezig?

Cato: Ik probeer het café nog een beetje toonbaar te maken, maar dat lukt me niet in die korte tijd.

Harmen: Och, dat heeft toch ook totaal geen zin. Al sinds een half jaar staat de tent op non-actief, dat is bekend. En hij koopt ze zoals ze nu is, of hij laat het. De prijs is redelijk en daar is het stof bij inbegrepen. Bovendien heb ik hier in de krant een advertentie gelezen, waarin iemand een verkoopruimte zoekt van ongeveer honderdvijfentwintig vierkante meter. Zou dat niets zijn?

Cato: Dat kun je rustig vergeten. Er een winkel van maken is volstrekt onmogelijk. Als iemand de zaak wil overnemen, rest hem niets anders, dan ze verder te blijven gebruiken in de oude hoedanigheid, dus als dorpskroeg, of desnoods als eetcafé.

Harmen: Ja, dat is zo. Maar kun jij je voorstellen, dat iemand het gaat wagen hier toch weer een kroeg te openen? Dat zal heus niet zo eenvoudig zijn. Uitgerekend in deze tijd en dan ook nog in dit nest!

Cato: *(met weemoed, dromend)* Al anderhalve eeuw lang hebben de gasten op deze plek iets te eten en te drinken kunnen krijgen. En gedurende diezelfde tijd is de zaak ook steeds in jouw familie geweest. *(pinkt een traantje weg)* Het doet toch wel pijn om van zoiets afscheid te moeten nemen.

Harmen: Zeker. Maar we kunnen er niets aan veranderen. De jongelui van tegenwoordig gaan liever naar een internetcafé, of iets dergelijks, en de ouderen zie je ook niet meer. Weet je, ik vrees, dat de tijden van het bruin cafeetje definitief voorbij zijn.

Cato: *(met een zucht voor zich heen)* Ja ja, dat is jouw versie. *(andere toon)* Ik had niettemin toch de indruk, dat die man het object, zoals hij het noemde, per se wilde kopen. Aan de telefoon kwam het in elk geval zo op me over. En dat getuigt toch wel van enige moed, temeer daar hem alle feiten bekend zijn.

Harmen: Hoezo? Je hebt er hem toch zeker niets van gezegd, dat we al een half jaar gesloten hebben, omdat er niemand meer komt?

Cato: Harmen, dat "moest" ik toch! Hij zou het binnen de kortste keren wel zelf ontdekt hebben. Bovendien heb ik van dat laatste niets gezegd, want je weet verdraaid goed, dat we de Titanic niet gesloten hebben, omdat er geen klanten meer kwamen, maar omdat geen enkele leverancier bereid was ons nog langer krediet te geven.

Harmen: *(gemelijk)* Ja ja, ik weet ondertussen wel, dat ik de hoofdschuldige ben.

Cato: Luister, Harmen, ik zal er niet over blijven zeuren, maar wat waar is, is waar: wij zijn hoofdzakelijk tot verkoop gedwongen, vanwege jouw speelschulden. Daar kun je niet onderuit.

Harmen: *(woedend af in de woning)* Ik had wel kunnen denken, dat ik dit weer op mijn brood zou krijgen! *(Cato wendt zich hoofdschuddend naar het café toe, staat het melancholiek te bekijken)*

Pastoor: *(op van achteren, met een pakje brochures)* Goedemiddag, mevrouw Haagmans.

Cato: *(uit haar dromen wakker geschud)* Ha, meneer pastoor. *(al naar rechts)* Mag ik u misschien een kop koffie of thee aanbieden?

Pastoor: Als ik tijd had, graag, mevrouw Haagmans. Maar ik moet de rest van de parochieblaadjes ook nog verdelen en daarna nog even bij moeke Schols langsgaan, die viert vandaag haar drieënnegentigste verjaardag.

Cato: Ja, dat heb ik gehoord. En, *(tikt met vinger tegen haar slaap)* is ze er nog steeds helemaal bij?

Pastoor: *(legt de brochures op tafel)* O ja, voor de volle honderd procent! En daar kan men de hemel niet genoeg voor danken.

Cato: *(met een zucht)* Zegt u dat wel.

Pastoor: *(beetje verlegen)* Och ja, ik had het haast vergeten. Uw schoonmoeder heeft op dat gebied minder geluk, nietwaar. Hoe is het nu met haar?

Cato: Steeds hetzelfde. We mogen haar niet meer uit het oog laten. Ze is helemaal in de war. Maar lichamelijk is ze nog zo fit als een hoentje. Dat zul je nou altijd hebben.

Pastoor: Ja. En dan is het doodzonde, als het verstand het laat afweten. Sinds wanneer heeft ze dat nu al?

Cato: Pakweg een half jaar geleden hebben we het voor het eerst gemerkt.

Pastoor: Alzheimer?

Cato: Nee, althans volgens de dokter niet. Maar wat het dan wel is, weet hij kennelijk ook niet.

Pastoor: Nou ja, ik wens u in elk geval veel sterkte, mevrouw Haagmans. *(af via achteren)* En brengt u mijn hartelijke groeten over aan uw man en schoonmoeder.

Cato: Zal ik doen, meneer pastoor. Hartelijk dank. En tot ziens maar weer. *(werpt weer een blik op het café en gaat er dan van lieverlede weer naartoe, begint met haar stofdoek de deurklink te bewerken)*

Oma: *(roept, onzichtbaar vanuit de woning)* Help! In godsnaam, help me toch! Jack...! Jack...! Gaat niet! Gaat niet! Kom terug! Kom terug!

Cato: *(vertwijfeld)* O nee, niet alweer! *(staat verveeld, met de armen voor de borst, de verdere gebeurtenissen af te wachten)*

Harmen: *(onzichtbaar)* Oma! Alsjeblieft, beheers je! Het is toch altijd hetzelfde met jou!

Oma: *(onzichtbaar)* Gaat niet! Kom terug!

Harmen: *(onzichtbaar)* Oma, nu wil ik geen woord meer horen! Hier is niets aan de hand en je hoeft nergens bang voor te zijn! *(dan smekend)* O nee, oma, kom nou!

Oma: *(komt opstormen uit de woning, in nachthemd, heeft een fluitje in de mond, dat ze aan een touwtje om haar nek draagt, fluit diverse malen, loopt naar de andere kant, heft haar armen smekend omhoog, kijkt licht naar boven)* Kom terug! Jack, verlaat me niet! Oh Jack! *(ze heeft Cato niet gezien)*

Harmen: *(inmiddels ook op en bij Cato, gelaten)* Het is weer eens zover.

Cato: Twee heerlijke dagen hebben we rust gehad en nu begint ze weer met dat Titanic gedoe!

Oma: Jack!

Harmen: *(dwingend)* Oma!

Oma: *(kijkt nog steeds in het niets, smekend)* Oh Jack, je kunt me toch niet alleen laten! *(dan, met meer volume, in paniek)* We gaan onder

Pastoor: *(gehaast op van achteren, geschrokken)* O Heer in de hemel! Kan ik soms helpen? *(komt nader)* Ik hoorde...

Oma: *(op hem af, grijpt hem bij zijn schouders)* Jack, de kapitein heeft gezegd, dat zijn schip niet onder kán gaan! Maar dat is gelogen! *(aan zijn schouders schuddend)* En er zijn ook niet genoeg reddingsboten! Oh Jack!

Pastoor: Mevrouw Haagmans, ik ben niet Jack, maar de pastoor! En zou u nu zo vriendelijk willen zijn mijn schouders los te laten?!

Oma: Niet Jack? *(laat langzaam van hem af)* Maar ik ben Rose. Ken je me dan niet meer?

Harmen: *(komt erbij)* Je bent niet op de Titanic, oma! Je bent niet Rose Dewitt-Beaucater en hier is niemand die Jack heet!

Oma: *(verdwaasd)* O nee? Is het vandaag dan niet de vijftiende april 1912?

Pastoor: Hemeltje, ze leeft helemaal in het verleden!

Cato: *(komt er ook bij)* Neemt u ons niet kwalijk, meneer pastoor, maar hier staan wij ook machteloos. *(tot oma)* Oma, alsjeblieft, wat moet meneer pastoor niet van ons denken?!

Pastoor: *(een pijnlijke schouder wrijvend)* Ze kan er immers niets aan doen.

Oma: *(vertwijfeld)* Ruim tweeduizend zielen aan boord en voor meer dan de helft zijn er geen reddingsboten!

Harmen: Zeker, oma, dat is een tragedie, maar wel een van al dik negentig jaar geleden. *(brengt haar naar de bank)* Kom, ga hier nu eerst maar eens even rustig zitten, ja. *(oma doet dat, nog steeds radeloos)*

Pastoor: *(tot Cato)* Ik had er geen idee van, dat het zó erg is.

Cato: *(geërgerd)* En te danken hebben we dat alles aan Dave! Een paar week geleden heeft hij samen met haar naar de videofilm van de Titanic gekeken en sindsdien hebben we dat theater hier.

Harmen: En het idiote is, ze speelt het werkelijk klaar de videorecorder zelf te bedienen. Hoe ze hem dat lapt is me een raadsel.

Cato: En altijd en altijd weer zit ze de film maar te bekijken. En probeer haar maar niet de cassette af te nemen, want dan ben je nog niet jarig.

Harmen: En ze blijft maar hopen, dat de Titanic niet ten onder gaat en haar geliefde Jack in leven blijft.

Pastoor: Oei, dat zijn dan geen bijster goede vooruitzichten, vrees ik. Volgens mij zou ze dan beter naar quizshows kunnen kijken. Daarbij worden tenminste de hersens nog tot enige activiteit gedwongen.

Cato: Quizshows? Alstublieft niet! Wilt u het eens horen? *(naar haar toe)* Oma, welke dag van de week hebben we vandaag?

Oma: Eh, dat zou ik graag aan het publiek willen vragen.

Cato: *(tot pastoor)* Ziet u wel.

Harmen: Oma, waar studeert Dave? In Utrecht, Amsterdam of Haarlem?

Oma: *(nadenkend)* Dat weet ik niet zeker. Dan maak ik voor alle zekerheid liever gebruik van de telefoonjoker.

Pastoor: Ongelooflijk! Heeft ze dan helemaal geen begrip meer van de realiteit?

Cato: Dat is verschillend. Soms kan men heel gewoon met haar praten, en op andere dagen, zoals nu, is het weer helemaal mis... Allé Harmen, breng haar nou naar binnen. En als ze niet wil slapen, zorg er dan tenminste voor, dat ze in de kleren komt. Ze kan hier op klaarlichte dag toch niet in d'r nachtpon rondlopen. Stel, dat iemand haar zo ziet!

Harmen: Kom oma, we gaan naar binnen en dan trek je eerst eens iets leuks aan. Wat zou je vandaag het liefst dragen, die groene jurk, of liever een rok met bloes?

Oma: *(onzeker)* Ik weet niet. Heb ik nog de fifty-fifty-joker?

Harmen: *(beiden af in de woning)* Ja ja, oma, we zullen wel zien.

Pastoor: *(geeft haar een hand)* Ik moet nu weer gaan, mevrouw Haagmans. En eh, mocht u om geestelijke of materiële steun verlegen zitten, dan weet u waar u mij kunt vinden.

Cato: Zeer vriendelijk, meneer pastoor, maar het lukt wel. Mijn man is immers thuis en bovendien krijgen we ook een financiële tegemoetkoming in de verpleegkosten.

Pastoor: Des te beter. Maar eh, wat hoorde ik? U bent van plan het café van de hand te doen?

Cato: Ja, dat klopt.

Pastoor: Jeetje. Toch eigenlijk jammer, nietwaar? Als ik me niet vergis, is de zaak toch al eeuwig in de familie.

Cato: Al dik honderdvijftig jaar. *(met een zucht)* Maar aan alles komt ooit een einde, meneer pastoor.

Pastoor: Ja, dat zegt u goed. Niets in dit leven is oneindig. Om tot die dimensie te geraken zullen we eerst de grote overstap moeten maken. *(al naar achteren)* Maar kom, nu moet ik echt gaan. Als ik een dezer dagen weer eens in de buurt ben, wip ik nog wel eens binnen.

Cato: Zeker, meneer pastoor. U bent altijd welkom.

Alida: *(op van achteren, met boodschappenmand)* Ha, meneer pastoor! Goedemiddag!

Pastoor: Mevrouw Naaktgeboren! Goed, dat ik u hier zie, want ik moet u nog feliciteren met uw geweldig succes!

Alida: Dank u, dank u. Men doet nu eenmaal wat men kan, nietwaar.

Pastoor: Ja ja, dat is u wel toevertrouwd. *(definitief af)* In elk geval nog een prettige dag verder.

Alida: *(hem naroepend)* U ook, meneer pastoor, u ook! *(nu tot Cato)* En, hoe is het, Cato? Is die man al geweest?

Cato: Nee Alida, we zijn nog steeds in afwachting.

Alida: Owee zeg, als je hem dan nog maar ooit ziet. Ik ken dat toch. Ik heb eens een buffetkast in de krant gezet en nog diezelfde dag heb ik ze aan de telefoon verkocht, terwijl die gast ze nog niet eens gezien had! Moet je nagaan! En daarna had ik ze nog wel twintig keer kunnen verkopen, maar moest toen iedereen afwimpelen. En wat bleek later? Die smeerlap is nooit komen opdagen! Zulke mensen lopen er vandaag de dag rond!

Cato: Nou ja, laten we maar eens afwachten. Het is nog lang geen avond. Maar zeg, voor ik het vergeet, ook van mij natuurlijk gefeliciteerd met je overwinning.

Alida: Dank je. Maar jij hebt me wel een beetje teleurgesteld. Ik had jou ook bij die demonstratie verwacht.

Cato: Luister Alida, ik kon echt niet. Harmen zat op dat moment bij de oogarts, terwijl Dave er ook nog niet was. Die komt immers pas vandaag terug. Ik verwacht hem trouwens elk moment. Maar eh, daarom kon ik hier niet weg, want we kunnen oma tegenwoordig niet meer alleen laten. Ze is volkomen in de war.

Alida: Ach zo. Nou ja, dan kan ik je het niet kwalijk nemen. Maar het was wel geslaagd, dat vertel ik je! We hadden een groot spandoek bij ons, weet je wel, en de gebruikelijke ratels, toeters en fluitjes! En ik natuurlijk met een megafoon. *(draagt het parool voor)* "Lolitaclub blijf weg van hier, we staan niet op dit soort vertier!" En dat klonk, zeg ik je! Ik had het trouwens zelf gerijmd.

Cato: Jammer, ik was er graag bij geweest. Maar zeg, ik heb ondertussen ook gehoord, dat men die club van gemeentewege sowieso al had verboden.

Alida: *(beetje betrapt)* Nou en? Ik zeg je, alleen die demonstratie van mij en de vrouwenbeweging, precies vóór dat lokaal, heeft de doorslag gegeven. En zo stond het ook in de krant.

Cato: Ja ja, dan zal het ook wel zo zijn.

Alida: En nu kan ik eindelijk weer rustig slapen. Ik had beslist geen oog meer dicht gekregen, als hier in ons mooie vredige dorp zo'n immoreel geval de deuren had mogen openen. En zoiets noemt zich dan ook nog heel voornaam "club", terwijl iedereen weet, wat zich in dat soort spelonken pleegt af te spelen. Afgrijselijk gewoon!

Cato: Zulke dienstverleningsetablissementen dienen inderdaad in de stad te blijven. Daarin moet ik je volkomen gelijk geven.

Alida: Zie je wel. En je kent me ondertussen goed genoeg, Cato, om te weten dat ik in feite helemaal niet preuts ben. Als ik een film zie met erotische scènes, kijk ik daar net zo graag naar als anderen ook.

Cato: Maar een film is nog altijd heel iets anders, dan zoiets live in je directe nabijheid, dat ben ik met je eens.

Alida: Ons dorp zou in tijd van niets één groot zondenbabel zijn geworden, dat zweer ik je! Maar nu hebben ze Alida Naaktgeboren weer eens leren kennen! O ja! Dat de mannen maar gaan zwemmen, dat koelt net zo goed af.

Cato: *(verward)* Aha... Maar eh, nu kan ik je toch echt niet meer zo goed volgen.

Alida: Kom nou zeg, je wilt toch zeker niet, dat ik je dat ook nog tot in de details ga uitleggen?
Cato: Nou ja, misschien maar beter van niet.
Alida: *(verachtelijk)* Mannen! Breek me de bek niet open! Sinds ik van Justus gescheiden en weer mijn eigen baas ben, leef ik pas echt gelukkig. Ik begrijp trouwens niet, wat jij nog altijd met die Harmen van jou moet.
Cato: Ho ho zeg, je kunt je eigen ideeën daaromtrent toch niet op alle andere vrouwen van toepassing laten zijn.
Alida: *(inbindend)* Ja ja, rustig maar, dat doe ik ook niet. (*van achteren hoort men naderende rockmuziek en uiteindelijk verschijnt Dave, met een cd-recorder over zijn schouder en in de ander hand een reistas)*
Cato: *(verheugd)* Dave! *(meteen op hem af)*
Dave: *(heeft de recorder af en de tas neergezet)* Hoi, mamaatje! *(na korte omhelzing)* Goedemiddag, mevrouw Naaktgeboren.
Alida: Hallo Dave. *(tot Cato)* Daar komt weer een hoop werk op je af. Een grote tas met vuil wasgoed.
Cato: Ach wat, dat geeft niet. *(tot Dave)* Zo, jongen, en nu laat maar een horen. Hoe staat het met de opleiding? Lukt het een beetje?
Dave: O ja. Alles gaat als vanouds z'n gewone gangetje.
Alida: Ik begrijp nog altijd niet wat iemand als jij op een hotelvakschool te zoeken heeft. Als ik tijdens mijn vakantie het bekakte gedoe van de meeste hotelgasten bekijk, denk ik altijd, nou nou.
Dave: Maar anderzijds, mevrouw Naaktgeboren, verwacht uzelf toch ook, dat men u met alle zorgen zal omringen.
Cato: *(roept ondertussen in deur van de woning)* Harmen, Dave is er!
Alida: O ja, maar dat is ook heel wat anders.
Dave: Sorry hoor, die logica begrijp ik niet. Maar dat zal dan wel aan mij liggen.
Alida: Dat denk ik ook. En, hoever ben je nu?
Dave: *(spottend)* Nog een paar maandjes, dan hebben ze me zover, dat ik op alle bekakte hotelgasten kan worden losgelaten. *(tot Cato)* Maar vertel eens ma, is hier nog iets bijzonders voorgevallen de laatste tijd?
Cato: Nee jongen, niet dat ik weet. Nou ja, behalve dan, dat we besloten hebben het café te verkopen. We wachten al op de eerste gegadigde.
Dave: Waaat?
Harmen: *(op uit de woning, opgewekt)* Ha, die Dave! Daar ben je weer! *(korte begroeting)*
Dave: Zeg pa, hoe kun je dat nou doen?
Harmen: Wat, jongen?
Dave: Het café verkopen! Wat zegt oma daar wel van?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

info@toneeluitgeverijvink.nl

072 5112407

“Samenspelen” is ons motto